

TOT HET LEVENDE WATER

Die Samaritaansche vrouw begreep er eigenlijk nog niets van. Jezus heeft haar gesproken over het levende water, dat Hij kan geven, en dadelijk is ze klaar met haar bede, om ook van dat levende water te mogen ontvangen. Dan, zoo zegt ze, zal ze niet hier moeten komen, om te putten.

Natuurlijk is zóó Jezus' bedoeling niet geweest. En zeker zouden sommigen onzer, als wij met zoo'n vrouw ingesprak waren geweest, gemeend hebben, dat het noodig was, met een paar harde woorden op haar onwetendheid haar opmerkzaam te maken.

Jezus doet anders. Zij vraagt Hem om dat levende water en Hij zal haar naar de bron heenvoeren. Jezus kent ook haar hart. Wij weten niet, wie deze Samaritaansche vrouw geweest is. Wij weten niet, of zij misschien in haar zondeleven tòch nog niet gehoord heeft, soms, in stille oogenblikken, de klopp van het verontrust geweten, of daar niet tijden geweest zijn, dat zij verlangd heeft naar verlossing, naar bevrijding.

Maar Jezus kent haar. En als zij nu vraagt naar het levende water, maar tevens blijk geeft van een gansch verkeerde opvatting, keert Hij zich niet van haar af, maar begint Hij, haar te laten zien, hoezeer zij dit levende water noodig heeft.

„Ga heen,” zegt Hij, „roep uwen man en kom hier.”

Wij zouden het zoo anders verwacht hebben. Wij zouden verwacht hebben, dat de Heiland haar duidelijk en klaar had uiteengezet, wat zij nu eigenlijk wel onder dat levende water had te verstaan. Wij zouden misschien een lange toespraak verwacht hebben.

Maar, neen, Jezus doet het anders. Hij geeft haar een kort bevel. Zij moet haar man halen en dan met hem terugkeeren. Natuurlijk heeft de Heiland ook laten merken, dat Hij haar kende en met heel de geschiedenis van haar leven op de hoogte was, opdat zij zou begrijpen, dat zij niet meer met een gewoon mensch te doen had. Zachtjes aan wil Jezus er haar toe brengen, dat zij in Hem de Messias gaat zien.

Terwijl Hij dit echter doet, is Hij reeds bezig, haar naar dat levende water dat Hij geven kan, te doen verlangen. Vandaar dit bevel. Dit bevel brengt haar haar zonde te binnen en haar schuld. Het plaatst haar zóó tegenover haar zonde en schuld, dat er geen ontwijken mogelijk is. Straks klinkt het uit haar mond: „Ik heb geen man”, en dan spreekt ze de waarheid, maar dan ook toont ze in haar antwoord, dat haar hart sidderde onder het bevel van

De vrouw zeide tot Hem: Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen om te putten.

Jezus zeide tot haar: Ga henen, roep uwen man en kom hier.
Joh. 4 : 15 en 16.

den Heiland, dan toont ze, dat haar geweten nog spreekt.

Zoo werkt het bevel van den Heiland ontdekkend. Zij moet eerst haar zonde en schuld kennen. Eerst moet ze daaronder gebukt leeren gaan. Eerst moet ze ervaren, dat er een wonder van genade moet gebeuren, om haar van haar zonde en schuld te verlossen. Eerst moet de dorst er zijn, het verlangen naar schuldvergeving, naar reinmaking, naar afwassching der zonden. En eerst als dit er is zal ze *grijpen* naar het levende water, dat haar geboden wordt. Eerst dan zal ze gaan naar de bron, waaruit ook zij mag putten, eerst dan zal ze in waarheid vluchten tot Hem, die haar van dat levende water kan geven.

* * *

Wij moeten dat weten, want zooals de Heiland met deze Samaritaansche vrouw gedaan heeft, doet Hij het nog altijd. Nog altijd moeten we, zullen we begeerig worden naar het levend water, dat Hij geven kan, onze zonde en schuld leeren zien.

Uit ons zelf zijn we daar blind voor. Ja, natuurlijk, we weten wel, dat we onze fouten hebben en onze tekortkomingen, maar we komen dadelijk met duizenden verontschuldigen. Onze algeheele verdorvenheid zien wij niet.

Dan komt de Heere. Hij werkt ontdekkend door Zijn Geest in onze harten. En dan zien wij. Dan *leeren* wij zien, wie wij zijn tegenover een heilig God. De ontdekking stemt ons niet aangenaam, maar is niettemin de vrucht van een Goddelijk genadewerk, dat in ons hart een aanvang nam. Als wij nu onze zonden leeren kennen en onze zondige geaardheid en onze algeheele verdorvenheid, moeten wij tegen dat genadewerk niet ingaan. Wij moeten de stem van den Heiland hooren: „Kom met uw zonden tot Mij”. Zoo spreekt Hij tot de Samaritaansche. En dan moge het zoo zwaar vallen, te komen met onze *zonden*, onze troost is toch, dat wij er mee naar *Hem* mogen gaan, den Zaligmaker van zondaren.

Want Hij geeft het levende water, dat niet meer dorsten doet. Hij vergeeft ons onze zonde. Hij wast onze zielen rein in Zijn dierbaar bloed. Hij doet ons een nieuw leven ingaan. Zulk een Heiland hebben wij. Zulk een Heiland wil Zich met ons verzoenen. Zulk een Heiland mogen we, 't hart vervuld met innige dankbaarheid, volgen.

K.